

עַח:

עין משפט
נר מצוה

פר א מ"י פ"ו מהלכות צית
הצחירה ה' ו ופי"ד
מה' סנהדרין ה' יב ופי"ב
מהלכות מלכים הלכה ד:
פה ב מ"י פ"ט מה' איסורי
ביאה הלכה יב טו"ט
א"ה"ע סימן ז סעיף כ"א וס"י
ד סעי' כ"ג:

פר ג מיי שם ופט"ו הל"ט
סמג לאוין קז טוש"ע

פז ד מ"י פ"ב מהלכות נחלות
הל' יד [פט"ו מהלכות
אליסורי ביאה הל' טז] סמג
עשין כו טור ש"ע ח"מ ס'
רעז סעיף יב [אה"ע ס' ד
סעי' כט]:

פאך ה' מ"י פט"ו מהלכות
איסורי ביאה הלכה טז

פז ו (מ"י) פ"ט מהלכות
חישות הל' (ד) טוש"ע
ח"ה"ע סימן לו סעיף ט:

מוסף תוספות

[illegible]

תום' ר"י חזקן

[illegible]

היה זהו הנהיג בחוקת יצירה. לאשמורעני.
שנאמן לפסלו, אבל לרבנן
אמרי שאינו נאמן לפסלו
אלא להורישו בנכסיו פי שנים
למה לי קרא פשיטא דנאמן
לרבנן במגו דהא אי בעי נאמן
ליה כל נכסיה יחייב ליה.
הילכך אע"פ דלא ידענן אם
פסול בכרזתו או לאו כגון שבאר
ממדינת חיים, פשיטא דנאמן
משום מגו. לאחר מכן. לאחר

שהעיד בפנינו שהוא רוצה לה
התרוומה [הלכות גיטין סימן ק
גט שחשוב כמת שכמו שאינו
מקנה (וכר') ואע"פ שכתב הר"
נחתין במת, וערך נמי לית ליה
והוא שוטה ומדבר אי שרית ל
הוי גיטא דהא חזי כתבו ותנו
והרי הוא עתה אי ולא נפקי מ
מאיר דאמר אדם מקנה דבר
מאיר. והאי דלא דבר לא

*909 התרומה שם.

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

ה'תק"ל קרא רישא ב"ג. פירוש דכתיב אלמנה לא יקחו וסיפא
זכהן הדיוט דכתיב מזרע ישראל ודרשינן שזרעו צחוליה
ומיירי בכל כהנים וקשה דמ"מ מזרע ישראל קאי נמי לב"ג כמו
לכהן הדיוט ונראה לפרש רשא ב"ג דכתיב אלמנה וגרושה לא

יקחו כי אם בתולות והא ליתא חלל
 בכ"ג סיפא דקרא דכתיב והאלמנה
 כאשר תהיה אלמנה מכהן יקחו והיינו
 מכהן הדיוט דוקא: **§ צריכא**
 בכהן בנכסים דנפלו ליה בשדחה גוסס.
 ופ' בקטורס דאי לאו דהימניה
 קרא לאז להכירו משום מגו דאי
 צעיי מיתב ליה מי לא ייבז ליה לא
 קא זכה בהו דאפי' ר"מ דאמר אדם
 ממקרה דבר שלא בא לעולם מודה
 בצאומר נכסים שיצואו לי כשאיה
 גוסס נתונים שך דלא אמר כלום
 והואיל וצדקה שפארי לידו לאו בר
 ממתנה הוא: דקשר מתנה דגוסס לא
 ממהני אבל הינא דבא מטעם צדקה
 מהניא ולהאי נקט כשהוא גוסס ולא

נקט נכסים שנפלו לאחר מיתה
הוא ודאי אפי' בתורת זכורה לא
מהני ליה דיבוריה דאין הבכור נוטל
זכראי בזמזומין והיינו רלא דכשרה
עדיין לא היה ממוזק בכל אצל ראיין
לזכא וזרמנא אמר בנל אשר ימלא
לו משמע מתוך פירושו דנתינה
דגוסס אינה כלום וכמו כן יש
דמקדקים^ב דגוסס שרמו לכתוב גט
ללאשה אין כותבין דגוסס אין מעשי
כלום וקשה דמסכת שמחות (פ"א)
דאחמרינן הגוסס הרי הוא כחי לכל
דבריו^ג נדר לו דור והקדש הקדש ומיטה
היה^ד שם נדר והקדש היינו דוקא
בנדר והקדש^ה אצל בעלמא לא ומ"מ קשה
דאמרינן^ו בפי' מי שאלחו (גיטין דף ע"ב) שחט
בזו שנים או רוב שנים ורמו ואמר
כתבו ותנו גט ללשתי יכתבו ויתנו
ואין לך גוסס גדול מזה שבדלאי ימות
ואספרך כל הגט (ספ ד' סח). נמי
דאחמרינן המציא גט ממליתיה הים
והניחו וזה וכן חולה נותן בחזקת
שהוא קיים ודייק בגמרא אמר רבא
לא שנו אלא שהניחו בחזקת שהוא
חולה אצל הניחו בחזקת שהוא גוסס
לא לא יתנו דחיישינן שמא מת משום הא
ואני דעינן זודאי שעדיין הוא גוסס
נותנו בחזקת שהוא קיים והוי גט
אלמלא דגוסס כל דבריו קיימין^ז לכן
נ"ל דודאי גוסס דבריו קיימין והכל
גבי מתנה היינו טעמא דמתנתו אינה
כלום משום דמסתמא גוסס אינו יכול
לדבר אצל אם היה מדבר פשיטא
דדבריו קיימין והא דנקט גוסס ולא
נקט חולה שנשתתק משום דמסתמא
יתרפא^ח ואי יהא צידו לאקנות אצל
גוסס אין רגילות שתרפא^ט וחולה
נמי שנתרפא והרפא^י צראשו
דבריו קיימין^{יא} :

קידשה

ה'קס"ז דה"ק שהיא אלמנה ממיוסם הראוי להשיא לכהונה כדדריש
 יתיהא אלל זכ"ג: וסיפא זכנן הדיוט. קאמער
 דכתיב אלמנה וגרושה לא יקחו רי אס

ליה רבי יהודה לקמן מן המשאיר
 לכהונה ולאמנה שהיה מותרת לכהן
 לא משכחת לה אלא בכהן הדיוט והיכי
 מיפסק קרא פריש: **וכתב** אבי.
 צמיתה דלא פריש ציה דהדיד דקנארה
 אחרינהו צבי נישטעטיג: **ושמואל**
שוכב בציכל ה'. חזא מילתא משמע
 ועל כרחך מפסקין ליה ושמואל שוכב
 צמקומו צבית צמשר הלייזש שחיו
 שומרים את הבית וכן מרגש יונתן
 בעזרת ליואי והיכל אנר קאי שהמורה
 היתה צהיכל משכן שילה: **מכהן** איו.
 אם היתה אלמנת כהן תינשא לכהן
 אלמנת ישראל לא צמיתה הרי לא
 הוצרך כהן הדיוט על אלמנה: **משאר**
כהנים יקחו. לפרושי אתא דבכהן
 הדיוט קאי והכי קאמר והאלמנה אשר
 תהיה אלמנה אפילו מישראל משאר

כֹּהֵנִים שִׁמְרוּ כֵּן גְדוֹל יִקְחוּ (א) וְחֹמֶשׁ:
מִן הַמַּשְׁלֵיחַ לְכֹהֵנִים. אֲלֵמֶנֶת אִשָּׁה
שֶׁרָאִי הַשָּׂרָא בְּתוֹ לְכֹהֵנִים יִקְחוּ
לְמַעוּטֵי אֲלֵמֶנֶת גֵּר וְרֹבֵי יִהְיֶה
לְטַעֲמִיהָ לְדֹמֶר לַעֲלִי דֹלִיירִי יִחְסֹקֵל
אֶסְמַכְחָא בְּתָם גֵּר זֶכֶר לְדִמְיוֹ מוֹרֵעַ
בִּית מִשְׁחָא כָּל זֶמֶר (ב) בְּחֵיף קָרָא אֹרִי לֵן
אֶסְמַכְחָא לְפֻסָּל אֶשֶׁה בְּחֵיףֵי (א) וְכַל שְׂאִי
אֶסְמַכְחָא נִשְׂא. בְּשׁוֹן גֵּר שְׁפִירֵיהֶם לֵךְ
כִּבְרִי אִי אֶחָה עֲלֵמֶנֶת אֲלֵמֶנֶת. סִילְסֹלֵה
מַעֲלָה: נֶשֶׁא. בְּתָם גֵּר וְגִיּוֹרֶת אִין
מוֹזִילִין מִדְּרוֹ: בְּתִנִּי מִמּוֹר
הֹא. שְׁנוֹל לֹ מַחֲיִיב כְּרִיתוֹת: אִינוּ
לִמְדֵי דִּמְדֵי בְּחֵיףֵי אֶלִּילֵי אֶלִּילֵי

[illegible]

ואמרו מינו דאי צעי למיתניניהו דהשתא לא מנאי יהיב דלין אדם מקנה
יד כך אהני ליה שאם יפלו לו נכסים כשהוא גוסס שיטול זה בזה
דמורה רבי מאיר באומר נכסים שיצאו לו כשהיה גוסס נמונים
הכי נקט כשהוא גוסס ולא נקט לאחר מיתה דהנהו אפי' בתורת
זו ששמת עדיין לא היה מוחזק בזה אבל ראויין לצא לו ורחמנא אמר
דבעליה לליתומתיה דשליח: ואם אינו ידוע. אין ידוע ארצה קדם:
שניהם

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְגַר אֱלֹהִים טָרַם יִכְבֶּה
וְשִׁמּוּאֵל שָׁכַב בְּהִיבֵל יי
אֲשֶׁר שָׁם אֲרוֹן אֱלֹהִים:
שְׁמוּאֵל א ג ג
2. וְאֶלְמֶנָה וְגִרְשָׁה לֹא יִקְחוּ
לָקֶחַם לִנְשִׁים כִּי אִם בְּתוּלַת
מִזְרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאֶלְמֶנָה
אֲשֶׁר תִּהְיֶה אֶלְמֶנָה מִכֶּחָן
יִקְחוּ: יחזקאל מד כ
3. כִּי אַתְּ הִבְרָן הַשְּׁנוּאָה
יִצִּיר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנִים בְּכָל
אֲשֶׁר יִצְמָא לוֹ כִּי הוּא
רָאשִׁית אֲנוּ לוֹ מִשְׁפָּחָה
וְהִבְרָה: דברים כא ז

מוסף רש"י

[illegible]

י"ו. כשהוא גוסס. כתוב בספר מיושבת עליו אינו יכול ליתן תחתיו וגטו אינו כלום*). (אדם ודגם נתן בו פרוטה כמו שאין בדברירינת התם טעמא דהוואל ברירינת התם, אבל מדאורייתא טעמא שלוחים כשהוא מדבר גט ובמי שאחזו. ואפילו רבי לאו כלום הוא אפילו לרבי אין ידוע. איזה מהן קדם.